

AUTORKA BESTSELLERŮ NEW YORK TIMES

brenda
novak
fantastické
léto

BRENDA NOVAK

FANTASTICKÉ LÉTO

Brenda Novak
FANTASTICKÉ LÉTO

PŘEKLAD

MARIE FRYDRYCHOVÁ

Název anglického originálu: One Perfect Summer

Český název: Fantastické léto

Autorka: Brenda Novak

První vydání: Mira Books, 2020

Grafika obálky: Madgrafik

Překlad: Marie Frydrychová

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2020 by Brenda Novak, Inc.

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2021

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakémkoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Author photo: Micah Kandros Photography

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5681-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-5682-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-5683-4 (PDF)

Mým sestřím.
Vy tři jste byly nejlepším dárkem,
který mi matka v životě dala.

1
SERENITY

Serenity Alstonová pevně svírala volant a ujížděla po dálnici, která se vinula na východ k lyžařskému středisku Donner Summit. Nízko nad obzorem visela hrozivá temná mračna. Její BMW X5 mělo sice pohon na všechna čtyři kola, ale kdyby začalo sněžit, musela by se vrátit, protože dálniční policie v takovém počasí přejezd přes horský průsmyk uzavírá. Trochu horší předpověď tady v Kalifornii hned zavdává důvod k panice.

Z reproduktorů vyhrávalo *Ho Hey* od Lumineers, osm let starý hit z roku, kdy se vdala za Seana. Úplně před sebou viděla, jak její manžel tehdy vypadal – pohledný, okouzlující, upřímný a nadšený.

Přinejmenším se jí to tak jevilo...

Mobil při jízdě ovládala hlasem, a tak přikázala hlasové asistentce Siri, aby *Ho Hey* vymazala, ale hned další písnička v řadě – *I Won't Give Up* od Jasona Mraze – v ní oživila bolestné vzpomínky, jak byla Seanovi oddaná a jakou cenu za to musela zaplatit.

V této chvíli se jí nechtělo procházet celý playlist, protože se bála, že bude mít sto chutí z něj většinu písniček odstranit – a bude jí to navíc rozptylovat –, tudíž hudbu vypnula. Od konce dubna je sníh v pohorí Sierra Nevada dost neobvyklý jev, jenže letos, přestože už končil květen, se obloha zahalila temnými mračky. Za každou cenu musí vánici předehnat. Měla se totiž ve srubu sejít se

dvěma ženami, které v podstatě neznala, a ona jediná měla klíč. Když uvízne na dálnici, jak se ty dvě dostanou dovnitř?

Ačkoli...

Nadzvedla nohu z plynu. Možná bude nakonec lepší, když se tam *nedostane*. Poprvé svého rozhodnutí trochu zalitovala. Seanův soud skončil. I ona tedy dostala šanci tuto životní kapitolu uzavřít, hodit ji za hlavu a vykročit vstříc budoucnosti. Proč si koledovat o další problémy? Navíc takové, které jí velmi pravděpodobně obrátí život vzhůru nohama. V této chvíli má pevnou, funkční, šťastnou rodinu. A mohlo by to tak i zůstat, kdyby zkrátka nebrala v potaz výsledky svého pátrání a na všechno se vykašlala.

Zmocnilo se jí nutkání přesně tohle udělat. Co kdyby se otočila a vrátila se? Jenže na druhou stranu ji poháněla její přirozená touha odhalit pravdu za každou cenu, ať to stojí, co to stojí. Nikdy nedokázala být k problémům kolem sebe slepá a nezakrývala si před nimi pokrytecky oči. To byl dle jejího názoru jeden z důvodů, proč začala psát knihy o skutečných zločinech.

Tak či onak zkrátka nemohla dopustit, aby se kvůli ní dva lidé trmáceli z východního na západní pobřeží úplně zbytečně. Nemůže je nechat na holičkách.

Zazvonil telefon a Bluetooth oznámil, že volá matka.

Krucí.

Nejdřív se zhluboka nadechla, aby se zklidnila, a pak hovor přijala. Už kvůli všem, které do toho zatáhla, se musí i nadále chovat normálně. Promluvila jakoby nic: „Haló?“

„Ahoj, zlato!“ hlaholila matka nadšeně jako vždy.

Serenity bolestně mrkla, jen zaslechla její hlas. Před Charlottou se dalo těžko něco skrývat. Jenže kdyby telefon nezvedla, matka by jí prostě volala znovu a znovu. A kdyby se nechovala normálně, Charlotte by zavětrila, že se něco děje, což by Serenity velice zkomplikovalo všechno, co se bude odehrávat v následujících dnech, týdnech a možná i měsících, kdy se bude snažit situaci osvětlit. „Ahoj, mami!“

„Copak děláš?“ zeptala se matka.

Serenity sáhla na ovladač teploty a trošku si v autě přitopila. „Zrovna jedu do srubu.“ Mluvila s lehkostí, jako by se její výlet naprosto nelišil od těch předešlých, přestože tomu tak ani vzdáleně nebylo.

„Už zase?“

„Jasně. Proč ne?“ Nechácala, co by na tom matce mohlo vadit, hlavně když o Serenitiných skutečných pohnutkách neměla ani tušení. Od chvíle, co se rodiče odstěhovali z Berkeley, kde bydlela i ona, do San Diega, byl srub pořád prázdný. Ani ostatní členové rodiny nebydleli tak úplně blízko jezera Tahoe, takže kromě ní si nikdo nemohl zajet do srubu jen tak na pár dní. Serenity měla bratra a dvě sestry, ale čtyřadvacetiletý Beau, který byl ze sourozenců nejmladší, dokončoval studium na Kalifornské univerzitě v Los Angeles a osmadvacetileté sestry-dvojičata bydlely v San Antoniu. Jedna z nich se provdala za muže, který odtamtud pocházel, a ta druhá si pro změnu vybrala manžela natolik flexibilního, že souhlasil s odstěhováním do Texasu, aby sestry nemusely žít příliš daleko od sebe.

„Já jen... nevím,“ říkala matka. „Jezdíš k Tahoe skoro každý víkend.“

„Já Tahoe miluju.“ Srub v přírodě se pro ni stal útočištěm. Po Seanově odsouzení si už nemusela dělat starosti, že mu jeho úlisní právníci zařídí propuštění na podmínku po odpykání jen části trestu, a tak, kdykoli to bylo možné, ráda vyměnila rušný život v oblasti Sanfranciského zálivu za klid a mír v horách. Cesta do hor pro ni najednou představovala životní program. Za normálních okolností by čas trávila s mužem, kterého si vzala.

Tím pádem měla i příležitost dát si pauzu od rešerší příšerných faktů vražd, které byly tématem její poslední knihy o Franku Maynardovi přezdívanému Coop. Tento lékárník povraždil celou svou rodinu, uprchl ze státu, znovu se oženil a začal nový život. Dřív si dokázala udržovat od zločinů, o nichž psala, jakýsi klinický odstup,

ale poslední dobou se jí to nedařilo. Od chvíle, kdy našla v Seanově počítači usvědčující soubory, jí čím dál víc trápilo, že člověk skutečně může být bez nadsázky netvorem. To vědomí v ní probudilo obavu, jestli vůbec dokáže v psaní pokračovat.

Co si pak počne?

„Všichni máme Tahoe moc rádi,“ říkala Charlotte. „Ale musíš jezdit do srubu každý víkend? Jsi pořád ještě tak mladá...“

Ačkoli bylo Serenity teprve pětaticet, připadala si starší. Měla za sebou nepříjemnou zkušenost – musela svědčit proti vlastnímu manželovi –, a to jí přidalo snad deset let. „Co s tím má společného můj věk?“ divila se.

„Měla bys chodit mezi lidi. Ty přece v pracovním týdnu nevystříš nos. Pořád sedíš doma a píšeš.“

Jenže Serenity musela pracovat. Měla neúprosné termíny. A teď si už neplánovala pauzu na mateřskou dovolenou, kdy by jí živil Sean – díkybohu, že našla ty dokumenty ještě předtím, než se dostali tak daleko! Musí tudíž pilně pracovat a starat se o svou kariéru, protože by také mohla skončit bez příjmu. Právě tyto obavy byly jedním z důvodů, proč jezdila k Tahoe tak často. Krása osamělého místa jí pomáhala pročistit hlavu. „Mluvíš o jiném muži? O novém vztahu?“

„No jistě.“

Serenity zareagovala popuzeně. Najednou byla vytočená na nejvyšší míru, až se bála, že se při sebemenším ťuknutí roztrhne na kousky. „Já o jiného muže nemám zájem, mami.“

„Musíš se přece pohnout dál, Serenity. Nikdo nemládne.“

„Před chvílkou jsi ale tvrdila, že jsem moc mladá, abych se zavírala každý víkend ve srubu. Teď tvrdíš, že jsem stará?“

„Jen říkám, že jestli chceš mít rodinu, nemůžeš čekat donekonečna.“

„Ráda bych někdy měla děti, ale pokud mi to není souzeno, nedá se nic dělat.“

„Když ale zaujmeš tenhle pasivní postoj, tak se to prostě *ne-stane*. Všichni muži nejsou jako Sean. Podívej se na svého otce.“

Cože? Matka jí dává otce jako vzor dokonalosti? Přitom je dost dobře možné, že právě on může za to, v jaké žijí lži. Serenity si už nebyla jistá ani tím, že je s ním vůbec spřízněná – jakož ani se zbytkem své rodiny. Zpráva na Facebooku, kterou dostala před půl rokem, po testech DNA – udělala si je víceméně z legrace, jen aby zjistila, jak to vlastně funguje, a brala to jako další rešerši pro své psaní –, obrátila naruby naprosto všechno, v co kdy věřila, a na co se spoléhala. „Na další vztah ještě nejsem připravená,“ zdůraznila.

„A co třeba Sawyer?“ zeptala se matka. „Mám takové podezření, že ho to k tobě vždycky táhlo.“

Co jí to zase napadá? Sawyer o ni žádný milostný zájem neprojevoval. „Myslíš Seanův *bratr*?“

„Ale no tak! Nedíváš se na něj jako na švagra. Po většinu času, co jste byli se Seanem svoji, sloužil přece v armádě. Tehdy ses s ním skoro vůbec nevidala.“

V duchu si vybavila, jak Sawyer vypadá. Byl vyšší než většina mužů, měřil kolem sto devadesáti, dobře stavěný, svalnatý jako správný voják, měl hustou kštici pískově světlých vlasů a podmračené zelené oči, které toho možná viděly až příliš. „Jenže on vyrůstal v Seanově rodině!“

„No a? Není s nimi ve skutečnosti vůbec spřízněný. Navíc u nich ani nebydlel tak dlouho.“

Přesto byl *pojtkem* se Seanem. „Sawyer by měl být rád, že s ním vlastně není spřízněný,“ zabručela.

„Možná, jenže Sawyer jinak nemá *vůbec žádné* příbuzné.“

Serenity bylo Sawyera líto. Neměl to v životě lehké. Jeho matka zemřela krátce poté, co si vzala Seanova otce, a ten byl natolik laskavý, že si ho nechal u sebe a vychoval ho. Když pak šel Sean k soudu a celý klan Alstonových ho podporoval, všichni považovali Sawyera za nevděčného zrádce, protože se k nim nepřidal.

„Připadalo mi nespravedlivé, jak se k němu po zahájení procesu chovali. On se jen snažil podpořit, co považoval za správné. Ale pokud jde o hypotetickou otázku, jestli bychom se mohli my dva dát někdy dohromady, to považuju za naprosto vyloučené. Vždycky jsme na sebe naráželi. Ať šlo o jakékoli téma, vždycky jsme zastávali zcela opačné názory.“

„Jenže na Seana jste měli názor naprosto stejný,“ zdůraznila matka.

„To proto, že Sawyer dokázal upřednostnit rozum před citem, což zbytek rodiny nedělal – nebo možná odmítal.“ Způsob, jakým Sawyer situaci zvládal, svědčil o emocionální zralosti. Na Serenity to udělalo dojem, ale nijak zvlášť ji to nepřekvapilo. Byl neskutečně chytrý. Proto ji tak strašně štválo, když s ní nesouhlasil. Myslelo mu to mnohem rychleji než komukoli, koho znala, ale navíc byl i člověkem, kterého nedokázala naprosto vůbec v ničem porazit, včetně deskových her, v nichž šlo výhradně o náhodu.

Když se celá jeho rodina před dvěma lety sešla, rozdávali si to ve všemožných disciplínách, třeba v hodu podkovou, což je v Americe velmi oblíbená společenská zábava, ale i ve volejbalu, v šachu, v backgammonu, ve vědomostních soutěžích. Jednou, možná dvakrát se jí s ním podařilo vyhrát v backgammonu, ale všechno ostatní prohrála. Nikdy nezapomene na úsměv, který vždycky nasadil, když trvala na tom, že si dají odvetu. Pekelně ji to štválo.

„Sean si vytvořil zatraceně přesvědčivou fasádu. Úplně mě dostal. Dlouho jsem mu to polykala i s navijákem. A ty taky,“ dodala matka.

Serenity nepotřebovala, aby jí to někdo připomínal. Dostala hroznou ránu, vždyť si s ním plánovala celý život! „Byl dobrý lhář,“ připustila. „A jeho právníci ještě lepší.“ Byli tak dobří, že v některých okamžicích Serenity pochybovala o své vlastní přítomnosti a váhala, jestli se nezbláznila, když věřila svým instinktům a nenechala se přesvědčit tím, co slyšela od jeho obhájce

u soudu. V těch chvílích si kladla otázku, jestli náhodou nebyla Seanovi špatnou manželkou a jestli mu navíc nezničila život, pokud by byl nevinný.

Jenže ona sama našla důkazy a konfrontovala Seana dřív, než stihl s právníky vymyslet hladké lži, které pak přednášeli u soudu. Proto ji nic nezviklalo. Možná pak neměla být překvapená, že se celá jeho rodina obrátila proti ní a pouze Sawyer dokázal rozpoznat pravdu.

„Málem vyklouzl spravedlnosti,“ povzdychla si matka. „Nebýt tvého svědectví. Na stanovišti svědků jsi byla skvělá. Taková vyrovnaná. A Sawyer ti vždycky stál po boku a celou dobu tě podporoval. To se mi na něm fakt strašně líbilo. Nikdy nezaváhal. Musel přitom projevit obrovskou odvalu, když po něm zbytek rodiny jen metal očima blesky, dnes a denně.“

Na čelní sklo jí začaly dopadat obrovské kapky. Serenity se zamračila. Obloha vypadala hrozivě. „Udělal to prostě proto, že byl přesvědčen o Seanově vině.“ Zapnula stěrače. „Každopádně měl určitě radost, že soud skončil a on mohl pokračovat ve svém životě a zapomenout na mě.“

Jenže si uvědomila, že se jí Sawyer nedávno ozval, což bylo dost zvláštní. Zničehonic zavolal, jen aby se zeptal, jak se má. To ale matce radši neřekne. Mluvila s ním rozpačitě a on jí toho moc nepověděl. Nakonec rychle zavěsil.

„Měla bys mu zavolat, zjistit, jak se mu vede,“ přesvědčovala ji Charlotte.

Serenity litovala, že nebyla na Sawyera příjemnější, když spolu krátce mluvili. Jenže vůbec nečekala, že se jí ještě ozve. A pořád byla dost v šoku po tom, co provedl Sean, že neměla zájem o muže všeobecně. Obzvlášť pokud byli na Seana jakkoli napojení. Nechtěla se drásat vzpomínkami, které v ní Sawyer probouzel. Raději by na toho půldruhého roku zapomněla a začala s čistým štítem.

„Když budu mít chvíli,“ slibovala nejasně, a než na ni mohla matka ještě zatlačit, raději se zeptala, jak se má bratr a jak mu jde škola. Poslední dobou se mu zhoršil prospěch, což bylo v jeho případě neobvyklé.

Sotva matka odpověděla, že se to s ním už zlepšuje, Serenity ji upozornila na zhoršení počasí. Potřebovala hovor ukončit a soustředit se na řízení.

Deset minut poté, co zavěsila, se déšť změnil v chumelenici, silnice byla najednou kluzká a provoz se zpomalil, až se nakonec ocitla ve stojící koloně a jen hleděla na nekonečnou řadu červených zadních světel.

„No tak, jedem,“ bručela netrpělivě. Doufala, že do srubu dorazí dříve než Lorelei a Reagan. Chtěla si srovnat věci, aklimatizovat se, trochu se projít a zahnízdit v domácím prostředí, než bude muset přivítat dvě cizí ženy, své nevlastní sestry.

Jenže tímhle tempem tam moc brzy nedorazí a hrozilo, že ony tam budou dříve.

LORELEI

Lorelei Ciprianová si četla poslední esemesku od manžela:

Delas si srandu? Odjedes si na celý týden přímo uprostřed vravy, kterou procházíme? Myslel jsem, že budeš souhlasit s tím, že se pokusíme věci urovnat!

Jenže ona s ničím nesouhlasila. Manžel se jí snažil přesvědčit, žadonil, aby mu odpustila od první chvíle, kdy nechutná pravda vyšla na povrch. Pohybovala se jako ve snu, v nevěřicím šoku... poslední tři týdny fungovala jako robot. Všechny nezbytnosti prováděla automaticky.

K ničemu se však nezavázala a nebyla si dokonce ani jistá, že by byla schopna něco takového pustit z hlavy...

Měla tisíc chutí mu na esemesku odpovědět a hezky od plic si to s ním vyříkat. Choval se totiž, jako by něco špatného prováděla *ona*. Jenže se už setkala s Reagan v Nevadě na letišti v Renu, kde si společně půjčily auto na cestu do srubu za Serenity, a v této chvíli se nechtěla věnovat marným bojům s Markem a ani netoužila po tom, aby se jí Reagan, která seděla za volantem, na něco vyptávala. To, co Mark udělal, jí nesmírně ponížilo, a byla by nejraději, aby to nezjistil *vůbec nikdo*.

Jenže podobné věci bohužel nelze moc dlouho skrývat, přinejmenším ne doma v kruhu rodiny a přátel. Za pár týdnů bude

důkaz mnohem nápadnější, a ji začnou všichni litovat, ať se jí to líbí, nebo ne.

„Mami, já už chci ven,“ promluvila její dcerka plačtivě.

Chudinka Lucy. Byly jí teprve čtyři, takže pro ni bylo dost těžké prosedět většinu dne v letadle. A jen co konečně přistáli, ji Lorelei připoutala znovu, tentokrát do autosedačky, kde měla sedět další půldruhé hodiny. To bylo na holčičku příliš. Navíc se zkazilo počasí, takže se cesta povleče. „Brzy dorazíme na místo,“ slibovala.

Skutečně udělala chybu, že se vypravila tak daleko od domova uprostřed zmatku, v němž se její život ocitl? Lorelei o tom přemýšlela celou dobu, i když sledovala příval bílých vloček bičujících přední sklo a vytvářejících na silnici souvislou pokrývku.

Je to možné. Jenže potřebovala odstup, potřebovala trochu času, aby si to nechala projít hlavou a udělala si nějaké plány. V tomto případě měla navíc naději, že se dočká podpory od svých příbuzných – což bylo něco, co z dřívějšíka vůbec neznala. Tento příslib byl natolik lákavý, že mu nedokázala odolat. I když se nakonec rozhodla, že o své situaci Serenity ani Reagan nepoví, bylo příjemné odjet na neutrální místo, odkud všechno uvidí z jiné perspektivy. Do bezpečného útočiště, kde ji nikdo vlastně nezná a kde nebude muset odražet spousty otázek, jimž bude čelit doma, jakmile se celá věc rozkřikne.

Navíc je možné, že se *nikdy* domů nevrátí. Přinejmenším ne k Markovi.

Potlačila povzdech a strčila telefon zpátky do kabelky. „Hustý provoz,“ zabručela pro sebe jakoby nic.

Reagan se prohloubila vráska na čele, protože se urputně soustředila. „To teda...“

Lorelei byla nesmírně zvědavá na své nevlastní sestry, o jejichž existenci se dozvěděla teprve nedávno. Už si stihly vyměnit fotografie, aby se podívaly, jak jsou si podobné. Před několika měsíci si sdělily i takové detaily jako výšku a váhu. Všechny tři

měly tmavé vlasy a modré oči, což bylo neobvyklé vzhledem k tomu, jak je tato kombinace poměrně vzácná. Lorelei nosila dlouhé vlasy jako Serenity, Reagan se nechala sestříhat nakrátko. Díky tomu vypadala dostatečně dramaticky, ale stále ještě elegantně, což více odpovídalo její asertivnější a společenské povaze. Všechny tři byly zhruba stejně vysoké, kolem sto pětasedmdesáti centimetrů a jejich váha se lišila zhruba v rozmezí deseti kilogramů. Lorelei byla nejtěžší, protože se jí nikdy nepodařilo shodit, co přibrala v těhotenství, a Reagan nejhubenější. Kdyby spolu šly po ulici, většina lidí by je považovala za sestry díky jejich štíhlé a vysoké postavě. Lorelei vrtalo hlavou, zda jsou si podobné i jinak, nejen zevnějškem. Jak se budou její sestry asi chovat? Mají rády stejné věci? Mají stejné zlozvyky?

Lorelei byla dítětem, které nikdy nemělo skutečnou rodinu a příliš dlouho byla osamělá a neukotvená. Proto jí udělalo obrovskou radost, že našla Reagan a Serenity. Její dohady, čekání, zoufalá snaha najít nějaké příbuzné a neutuchající optimismus, který jí v životě pomáhal, se vyplatily. *Konečně*. Teď má kromě dcery ne jednoho, ale hned *dva* lidi se stejnou DNA. Domnívala se, že když se s nimi zkontaktuje, bude podobná ostatním a třeba se jí podaří zaplnit tu obrovitou díru, kterou v sobě celý život cítila.

Jenže nadšení ze dvou sester, Reagan a Serenity, opadlo v okamžiku, kdy jí manžel uštedřil pořádnou táfku tak bolestným příznáním, že se od té doby ničím jiným nezabývala. Přišlo to jako blesk z čistého nebe, takže ztratila pevnou půdu pod nohama.

„Neměly bychom zavolat Serenity?“ zeptala se Reagan. „Abychom jí oznámily, že jsme přiletěly?“

„Dobrý nápad.“ Lorelei zalistovala v kontaktech v telefonu a zkoušela vytočit sestřino číslo, ale nedařilo se jí získat spojení. „Asi tady nemám dostatečný signál.“

Reagan nepřestala upírat oči na silnici, ale zároveň se přehrabovala v obrovské kabelce, která mezi nimi ležela, a konečně

našla svůj mobil. „Mrkni se, co já?“ zeptala se a podávala ho Lorelei.

Lorelei signál zkontrolovala. Reagan měla jiného operátora, ale ani jeho signál nevypadal o moc lépe. „Vypadá stejně bídně jako ten můj.“

„Krucí.“ Nahrabila se, aby dohlédla dál, až nahoru k horám, které se tyčily po obou stranách silnice. „Možná to bude tím, že jedeme takovým kaňonem. Zkusme to za chvíli.“

„Snad se mi podaří odeslat aspoň zprávu,“ řekla Lorelei a vrátila Reagan mobil. „To někdy jde i v místech, kde se nedá volat.“

Lorelei napsala Serenity, že je zdržela vánice a ptala se, jak je na tom ona.

Zpráva se tvářila jako doručená, a tak odložila mobil do klína a znovu se zamračila nad tou změnou počasí. „Asi to odešlo, ale budeme potřebovat navigaci, tak doufám, že se brzy dočkáme silnějšího signálu. Jak jinak ten srub najdeme?“

„Já teď jedu směrem na King's Beach. Serenity tvrdila, že se tak dostanem do Incline Village.“

„Prima,“ usmála se Lorelei, jako by věřila, že je všechno pod kontrolou. Bylo pro ni však obtížné důvěřovat naprosto cizímu člověku. Zvládne její neznámá sestra řízení v těchto podmínkách, když navíc vezou ještě Lucy? Lorelei bydlela na Floridě a nebyla na sních zvyklá. Podle této logiky se Reagan nabídla jako řidička, ale Lorelei s ní tak docela nesouhlasila. Znovu, jako už tolikrát předtím, podlehla názoru jiných proti svému přesvědčení. Její poddajnost byla dána neblahými zkušenostmi dítěte, které střídá opatrovníky, a tudíž se snaží být za každých okolností roztomilá a poslušná, aby si nevlastní rodiče své rozhodnutí nerozmysleli a nevrátili ho. Přestože teď už byla dospělá a nemusela se bát, že se dostane znovu do dětského domova a bude čekat na náhradní rodiče, nedokázala překonat hluboce zakořeněné obavy, které v ní poslední stresová situace vyvolala. Svůj život strávila snahou vybudovat to, co jako malá postrádala, tudíž patrně příliš často

ustupovala. A právě z toho důvodu teď seděla na místě spolujezdce a za volantem byla Reagan, která pracovala ve velké newyorské reklamní agentuře.

Reagan dokonce ani neměla auto! Kdy vůbec řídila naposled? Lorelei pípl telefon. Přišla jí esemeska.

„Od Serenity?“ zeptala se Reagan.

Bohužel. „Ne, od mého manžela.“

Ted lituju, že jsem ti dal tu zkumavku na zjišťování DNA

Jenže na lítost bylo pozdě. Skutečně ji obdaroval nabídkou na otestování DNA. Stalo se to loni v létě. Chtěl, aby konečně odhalila, odkud pochází.

Jakmile si udělala test a dostala výsledky, nenašla v seznamu shodných nositelů nikoho, kdo by mohl být její rodič. Nikdy však nezapomene na e-mail, kterým jí firma oznamovala, že má někoho s „přibližnou shodou“ označenou 1957cM jménem Reagan Sandsová. Po přihlášení na internetové stránky firmy zjišťující DNA dostala na Reagan kontakt a od té doby si psaly. To bylo loni v srpnu.

V listopadu ji pak překvapila další zpráva od firmy zjišťující DNA. Posílala jí fotku ženy jménem Serenity Alstonová, která byla jí i Reagan nesmírně podobná a vyskytovala se ve stejné kategorii „blízká příbuzná“. Serenity na zprávu od Lorelei nereagovala. Později se jí svěřila, že už ani neotevírala záplavy e-mailů, které jí společnosti na zjišťování DNA posílala. Lorelei se tedy podívala na Facebook a tam ji našla. Krátce nato se Serenity seznámila s Reagan a všechny tři vytvořily skupinu pro komunikaci přes Messenger.

To byl rok! Dočká se objevu dalších sourozenců? Takhle to zkrátka se spermiemi chodí. Pokud jsou třeba od anonymního dárce, rozeběhnou se do celého světa. Vzhledem k tomu, že ona, Reagan i Serenity se narodily v rozmezí dvou let, ale pocházely

z naprosto odlišného prostředí, se Lorelei domnívala, že byly počaty právě tímto způsobem.

Reagan se ve vánici plně soustředila na řízení, a tak Lorelei tentokrát Markovi odpověděla. Naprosto zničil její nádherný pozoruhodný rok, protože ji uvrhl do propasti smutku a zoufalství.

Odpověděla mu:

Zjistovani DNA problem nezpůsobilo a ty to dobre vis

Okamžitě zareagoval, ale ona se nenamáhalo jeho zprávy číst. Nechtěl totiž probírat, co provedl. Pořád jen omílal její odjezd a jak nevhodná doba k němu momentálně byla. Nechápal, co Lorelei získá osobním seznámením s Reagan a Serenity. Už se nechal slyšet, jak je bláhová a že se jen dostane do spirály nejrůznějších problémů, s nimiž se její sestry potýkají.

Příbuzenské vztahy nejsou jen hra a zábava, Lorelei. Jdou ruku v ruce se zodpovědností, prohlásil, když poprvé přišla s nápadem seznámit se s novými sestrami osobně.

Teď se jeho slovům mohla jenom smát, když všechno vyplulo na povrch a ona se dozvěděla, že ji manžel podrazil tak jako ještě nikdy nikdo. Mnohem pravděpodobnějším důvodem jeho nelibosti nad Reagan a Serenity bylo to, že se o Lorelei nechtěl dělit a měl strach, co způsobí jejich náhlá přítomnost v jejím životě.

Co když obě budou jako Osha a Mercedes? Copak kolem sebe nemáš dost psychicky narušených lidí?

I tato slova vypustil Mark z úst, a přestože byla motivovaná sobectvím, Lorelei nemohla proti tomu, že má v životě skutečně příliš mnoho vykořeněných lidí, nic namítat. Nechtěla by další Oshu. Nejmladší z dětí, které Lorelei poznala ve svém posledním domově, trpělo tak nesmírným narcismem, že nedokázalo vycházet s nikým. Osha se dvakrát z náhlého popudu provdala a dvakrát trpce rozvedla, pracovala v pornoprůmyslu, a když se nad tím někdo pozastavoval, reagovala vzdorovitým zvednutím brady. Kvůli věcem,

kteřé Osha říkala a dělala, a lidem, s nimiž se stýkala, nemohla Lorelei připustit, aby se dostala do kontaktu s Lucy. Ne že by Osha někdy projevovala o Lucy zájem.

Mercedes byla o dva roky starší a také bydlela ve stejném domově, když Lorelei začala studovat na střední škole. Ta se však vydala naprosto opačným směrem. Připojila se k nějaké sektě a nikdy nemluvila s nikým, kdo nebyl také členem, protože se hrozně bála, že ji to „svede ze správné cesty“. Vůdce sekty varoval své ovečky před Satanem. Podle něj číhal na každém rohu. Svě následovníky tak efektivně naočkoval proti naprosto všemu, co by jim mohl říct kdokoli zvenčí. Mercedes nakrátko projevovala o Lucy větší zájem, ale Lorelei se obávala, že by pro ni mohla být ještě nebezpečnější než Osha.

„Právě Osha a Mercedes jsou důvodem, proč se chci seznámit s Reagan a Serenity,“ namítala. „Nemám žádnou skutečnou rodinu. Tys vyrůstal mezi sedmi sourozenci, tak nechápeš, jaké to je.“

„Někteří mí sourozenci dokážou být hodně protivní,“ odpovídal často. „Reagan a Serenity ti nemusí život zlepšit, ale klidně i zkomplikovat. Nechej si to vysvětlit. Možná máte společné geny, ale naprosto netušíš, v jakém prostředí vyrůstaly a jaké ve skutečnosti jsou.“

Prohlašoval to od začátku natolik přesvědčivě, že se snažila mu i naslouchat. Proto zpočátku tvrdila Serenity, že do srubu jet nemůže a na nějakou chvíli se dokonce zdráhala se s oběma sestrami jakkoli kontaktovat.

Jenže to všechno bylo předtím, než Mark doslova smetl z povrchu zemského všechno, co si o něm do té doby myslela, a spolu s tím zmizel i její pocit domácí pohody, důvěra v něj a naděje v dobrou budoucnost po jeho boku. Jakmile ji šokoval tím, že na sebe práskl, co provedl, rozhodla se, že kontakty se Serenity a Reagan nepřeruší. Třeba se v nich spletl. Třeba jí do života vnesou radost a přátelství a podporu, navíc přesně v době, kdy to potřebuje.

„Od Serenity pořád nic?“ zeptala se Reagan.

Lorelei znovu pohlédla na telefon. „Zatím ne.“

Auto před nimi se dostalo na náledí a chvíli neovladatelně klouzalo ve smyku. Lorelei zatajila dech, dokud se řidiči nepodařilo dostat vůz zase pod kontrolu – jen pár centimetrů od svodidla. Kdyby ho prorazilo a převážilo se přes krajnici, zřítilo by se do hluboké rokle.

Reagan zbělely klouby, jak svírala křečovitě volant, ale nijak situaci nekomentovala, ani se nezminila že vyvázly jen o vlasek. Spíš začala víc povídat, možná kvůli rozptýlení. „A co ti manžel pořád píše? Má o tebe v tomhle počasí starosti?“

Lorelei okamžitě blesklo hlavou, že kdyby na ní Markovi záleželo tak moc, jak tvrdil, dozajista by jí neprovedl to, co provedl. Jenže nic podobného nahlas neřekla. „Určitě ano,“ odpověděla v naději, že tato očekávaná reakce od něj odvede hovor. „A co Drew? Neměl problém s tím, že letíš na opačnou stranu Ameriky strávit týden se dvěma sestrami, které uvidíš poprvé?“

Reagan mlčela.

„Jo, nebo ne?“ naléhala Lorelei.

„Mám prostě dovolenou,“ odpověděla stručně.

„Nemluvím o tom, že ses musela uvolnit z práce,“ objasňovala svá slova Lorelei. „Spíš si říkám, jestli se nebál, jestli nepovažoval za chybu, když nás chceš poznat, nebo třeba jestli nechtěl jet taky, nebo...“

„Neprobírala jsem to s ním,“ konstatovala Reagan. „On mi vlastně nemá co mluvit do toho, co dělám.“

Lorelei jen překvapeně zamrkala. „Je to tvůj přítel, ne?“

Znovu žádná odpověď.

„Je mi líto, že jste se asi nerozloučili v dobrém. Když jsi o něm psala na messengeru, měla jsem pocit, že vám to klope a že jsi do něj zamilovaná.“

„Ale já *jsem* zamilovaná,“ přikývla Reagan. „V tom je ta potíže.“

„Proč, prosím tě?“ divila se Lorelei.

Reagan se kousla do rtu a bleskla po sestře pohledem. „Protože je ženatý.“

Lorelei jen cítila, jak jí klesla čelist. „Ty máš vztah s ženatým chlapem?“ *Proč?* chtělo se jí řvát. Reagan nebyla jen tak obyčejně hezká holka, byla vysloveně překrásná. A také úspěšná. Mohla mít téměř jakéhokoli muže, na kterého by ukázala. Nemusela nikomu odlákat manžela.

„Mami, už tam budem?“ zeptala se Lucy ze zadního sedadla.

Lorelei byla tak šokovaná tím, co právě slyšela, že se nezmohla na odpověď, dokud se Lucy nerozplakala.

„Už tam brzy budeme, zlatíčko,“ zareagovala konečně, když jí do vědomí proniklo dceřino zoufalství. Problém spočíval v tom, že stejnou větu opakovala už tři hodiny, takže neměla sebemenší účinek.

Když Lucy nepřestávala plakat, Lorelei vytáhla z kabelky lízátko. Nerada své dítě uplácela sladkostmi, ale to bylo jediné, co udrží Lucy v dobré náladě po celou cestu ke srubu. V kombinaci s vánicí a tím, co se právě dozvěděla o Reagan, byla situace dostatečně stresující i pro ni. „Na, podívej, co ti dám. Pomůže to trochu?“

Dcera popotáhla, ale rozzářila se a úplatek přijala. Lorelei se podařilo nasadit příjemný výraz – nebo alespoň doufala, že působí příjemně –, přestože měla také blízko k slzám. Věřila, že její dvě sestry budou právě ti lidé, které potřebuje. Že se jí vyplatí vynaložený čas, úsilí, peníze – a navíc jízda v téhle zatracené vánici. Nebyla ani trochu ochotná investovat do někoho, kdo není o nic lepší než Francine. Z její nejlepší kamarádky se vyklubalo daleko větší zklamání než z Oshi a Mercedes.

Reagan na ni pohlédla s ostýchavým výrazem. „Vím, co si myslíš.“

Lorelei o tom vážně pochybovala. Byla si naprosto jistá, že sestra ani náhodou nechápe, jak odpudivé je pro ni tohle odhalení. Nic neříkala, jen se dál dívala z okna.

„Lorelei, prosím, neodsuzuj mě hned jedním šmahem,“ prosila Reagan. „Jako matka a žena v domácnosti patrně nepřijdeš příliš často k nějakému pokušení. Jenže když člověk pracuje ve velké firmě jako já, tráví spoustu času s kolegy, tak... někdy zkrátka začne mít náklonnost k někomu... nevhodnému. Pochop, já jsem nic takového *neplánovala*. Ani vzdáleně jsem nikdy nic podobného neprováděla. Věř mi. Prostě to zničehonic vzniklo.“

„Je mi jedno, jaké máš výmluvy,“ vrtěla hlavou Lorelei. „Existují přece hranice. A ty se nepřekračují.“

Reagan zrudla jako rak. Lorelei to jednoznačně přeháněla a sama si to uvědomovala. Nemluvily přece o *jejím* manželovi. Jenže ji to bohužel zasáhlo na nejcitlivějším místě. Navíc do svých sester vkládala velké naděje, myslela si, že to budou ženy, které může obdivovat – a *spolehnout se na ně*. Není tedy divu, že teď je hořce zklamaná.

Z Reagan se hned zkraje vyklubala nespolehlivá osoba v jednom z nejdůležitějších aspektů.

„Dík, že mě chápeš,“ pronesla Reagan upjatě.

Lorelei si třela spánky. „Promiň. Do toho, co děláš, mi nic není. Ale, víš, nejsem nějaká domácí puťka. Studovala jsem marketing. Pracovala jsem jako šéfka internetového marketingu v jedné velké firmě a vydělávala jsem slušné peníze. Jenomže... když jsme s Markem probírali, že budeme mít děti, měli jsme pocit, že pro mě bude nejlepší zůstat doma, a nepřevážet děti dennodenně do školky.“

„Proč se vždycky obětuje žena?“ bručela Reagan. „Proč nemohl zůstat doma *on*?“

„Vždycky to nebývá žena. Dnes to už čím dál častěji dělají muži a...“

„Je to jen zlomek.“

Lorelei přerušení ignorovala. „A když bychom platili za školku, sama bych nevydělávala dost, abych si obhájila, že nejsem se svým dítětem, natož abych nás všechny uživila, kdyby doma zůstal Mark.“ Vzdát se pracovní kariéry pro ni bylo obtížné. Jenže měla pocit, že to je jediná správná věc a navíc praktická.

Anebo zkrátka zase dělala kompromisy i tam, kde nemusela? Vzdala se práce, aby byl Mark spokojený.

Teď, když už jednoznačně stála tváří v tvář rozvodu, měla dojem, že by tenkrát možná bylo bývalo rozumnější se vzepřít.

„No jo, fajn, ale uvidíme, co si o tom rozhodnutí budeš myslet, až Lucy vyletí z domu a postaví se na vlastní nohy.“

„Prosím?“ zeptala se Lorelei.

Reagan se na ni zamračila. „Co ti zůstane?“

„Doufám, že budu mít šťastné dítě, které se dobře uchytí. Mark vydělával víc než já, a tak...“

„A tak co?“ provokovala ji Reagan, když větu nedořekla.

„Tohle řešení bylo rozumné,“ držela pozici Lorelei. Byla na sebe naštvaná, že větu nedořekla a tím Reagan nahrála. Odhalila karty, ukázala, že ji situace trápí a je si vědoma své chyby – chyby, která ji v dlouhodobé perspektivě zřejmě přijde pěkně draho.

Jenže Reagan se natolik ponořila do snahy ospravedlnit své počítání, že nijak nezneužila nejistoty Lorelei. „Fakt jsem se strašně snažila to s Drewem ukončit,“ povzdychla. „Jenže to není tak snadné, jak by sis myslela. Je v naší firmě jedním z partnerů. Ztratím tak nejen jeho, ale zároveň svou práci, kariéru, na které makám jako drak už deset let. Jinak bych to u Edisona & Curryho tak daleko nedotáhla. V reklamkách je strašná konkurence.“

„Pokud je natolik mstivý, že by ti dal padáka jen proto, že s ním už nechceš spát – obzvláště když je ženatý –, je to hajzl a beztak se ho musíš co nejrychleji zbavit a odtrhnout se od něj, ať to stojí, co to stojí,“ vyhrkla Lorelei.

Lucy zalapala po dechu. „Mami? Cos to říkala? Hajzl?“

Lorelei si sevřela spánky. „Ale ne... já jsem přece říkala... říkala jsem...“

„Říkala, že to čajzl,“ pomohla jí Reagan.

Lorelei jí byla vděčná za pohotovost, s jakou jí přispěchala na pomoc, přestože Lucy asi tohle slovo ještě nezná. Lorelei chtěla sestře nenápadně poděkovat, ale vzápětí byla ráda, že to neudělala, protože Reagan z náhlého popudu dodala: „Tvoje máma je svatoušek, nikdy by neřekla sprosté slovo.“

„Cože je?“ ptala se Lucy.

Reagan sice mluvila tlumeně, jako by si bručela něco pod nos, ale Lorelei měla bystrou dceru, která zachytila každé slovo.

Když nikdo neodpovídal, Lucy zřejmě pochopila, že to nebylo míněno jako pochvala. „Mami, vy se s tetičkou Reagan hádáte?“

Lorelei si odtáhla bezpečnostní pás od těla, aby se mohla na dceru otočit a ujistit ji: „Ne, zlatíčko. Jsme jenom... unavené. Máme za sebou přece pořádně dlouhý let, že? Copak *ty* nejsi unavená?“

„Ne,“ prohlásila okamžitě Lucy.

Lorelei se zhluboka nadechla a obrátila se zase nazpátek. „Já tedy ano.“

„Teď vidím, že lituješ svého rozhodnutí se sem vydat,“ špitla Reagan.

„Ne, nelituju,“ zalhala Lorelei, ale doufala, že Serenity pro ni nebude takovým příšerným zklamáním, jako teď vypadala Reagan. Zavázala se, že s nimi zůstane celý týden a nebylo by snadné odjízdet dřív, pokud by nechtěla utratit pořádnou hromadu peněz navíc za dvě letenky last minute.

Vlastně to ani nebylo možné. Na společném bankovním účtu, který měla s Markem, už toho moc nezbylo a svou kreditní kartu přešvihla už dávno, když rekonstruovali kuchyň. Mark začal platit účty za domácnost z jiné banky a ona si říkala, že není těžké

uhodnout důvod. Snažil se chránit své příjmy pro případ, že by ho opustila.

Kdyby k tomu došlo, tak by musela čekat, až soud rozdělí jejich majetek a stanoví oficiální výživné na dceru, což může trvat celé měsíce – a ona by zůstala celou dobu bez prostředků.

A když bude brát v potaz nejkrizovější scénář, musí být velice opatrná, pokud jde o výdaje.

Což znamenalo, že bude i s Lucy trčet v Tahoe až do dne, na který mají koupenou zpáteční letenku.

3 REAGAN

Reagan se v duchu nakopla a pokračovala v boji se špatným počasím a hustým provozem, aby bezpečně dojely do srubu. Co blázní? To snad nemyslí vážně! Proč na sebe hned práskne, že udržuje poměr s ženatým chlapem? Vskutku nejrychlejší způsob, jak naprosto ztratit důvěryhodnost. Sestra ji přestane považovat za slušného člověka, radši se jí bude vyhýbat. Chudák Lorelei ani nedostala příležitost ji pořádně poznat.

Tys to teda vyvedla! Tvá nevlastní sestra si tě teď zaručeně nebude vážit, plísnila se v duchu. Obtěžkala se však obrovským nákladem provinilosti a sama cítila, že si respekt nezaslouží. Jenže kdyby všechno utajila, připadala by si navíc ještě jako pokrytec. Neměla ve zvyku lhát, nemínila předstírat, že má jakékoli právo na muže, s nímž se stýká, když věděla, že tomu tak není, a už vůbec to nemínila namlouvat lidem, se kterými chtěla zachovat přátelství na celý život – nebo v to alespoň doufala. Jaký by přece mělo smysl sem přijet, aby poznala osobně své dvě sestry, kdyby před nimi chtěla zastírat svou pravou tvář?

A popravdě řečeno zřejmě také hledala někoho, kdo by ji pochopil a věřil jí, že skutečně neměla nic z toho, co se přihodilo, v úmyslu. Měla v sobě nastavené hranice úplně přesně takové, jako Lorelei – ženatý muž je zkrátka zakázané ovoce. Jenže Drevovi se nějak podařilo prolomit její obranu. Pořád nevěděla, jak to dokázal.

„Tys snad nikdy neudělala nic, čeho bys litovala?“ zeptala se Lorelei. Nedokázala zastřít výčitku v hlase, ačkoli věděla, že to ona se dopustila něčeho špatného a Lorelei má plné právo si o ní myslet to nejhorší.

„Nic *takového* teda ne,“ odpověděla Lorelei.

„Ty jsi ale v naprosto odlišné situaci. Tvůj manžel je patrně jediný muž, kterého každodenně vídáš.“ Byla to chabá obrana, navíc tento argument už použila, ale bylo to zkrátka to nejlepší, na co se zmohla.

„Byla bych ráda, aby sis mě přestala představovat jako zcela izolovanou ženu, která nemá sebemenší kontakt se zbytkem světa. Mám sousedy, kamarády a bývalé kolegy. Mohla bych si najít někoho, s kým bych...“ Nenápadně se ohlédla na dceru, jestli dává pozor, co si povídají, a pak raději větu zakončila poněkud eufemistickým: „...s kým bych byla, kdybych chtěla.“

Lorelei nepochybně předpokládala, že se Reagan s Drewem stýká pravidelně. Jenže oni spolu byli... takto intimně... pouze jednou. Před týdnem zůstali v kanceláři do pozdních večerních hodin a city, které k sobě chovali, se najednou prodraly na povrch.

Reagan pak byla úplně zničená. V následujících dnech pracovala z domova, aby Drewa před odjezdem do Tahoe vůbec nepotkala. Právě proto, že jí na Drewovi záleželo, po něm toužila víc než po komkoli jiném a věděla, že se od něj musí držet dál až do doby, než dokáže své emoce zvládnout, jinak by k tomu došlo znovu.

„Jenže ty hluboce miluješ svého manžela. Proč bys teda měla chtít?“ zeptala se Lorelei. „Povídala jsi mi o tom, jak je Mark úžasný. Ne všechny máme tak obrovskou kliku jako ty.“

„No jo, jasně, mám kliku,“ ucedila. „Asi tak stejnou jako Drewova manželka.“

Reagan cítila, jak se jí zkrabatilo čelo. Mračila se jako bubák. „Co to povídáš?“

Lorelei si sevřela mezi dvěma prsty kořen nosu a pak ruku nechala klesnout. „Ale nic.“

„Svěř se mi,“ naléhala Reagan.

Lorelei se obrátila, aby znovu zkontrolovala dceru. „Nemůžu. Ted' ne.“

„Co se děje, mami?“ zeptala se Lucy.

Obrátila se zase dopředu. „Ale nic, miláčku.“

Reagan se snažila i při řízení v tomhle příšerném počasí prohlédnout si svou novou sestru pořádně. „Děje se snad mezi váma něco?“

Přikývla.

„Odkdy?“

„Před dvěma týdny, šesti dny a...“ zamračila se, jako by se snažila propočítat zcela přesný čas. „A třemi hodinami.“

„Nepovídej, že má jinou...“

Lorelei se znovu ohlédla na dceru, ale zřejmě vycítila, že Lucy už nedává pozor, a tak přikývla.

„Děláš si srandu!“

„Kéž by,“ povzdechla si Lorelei.

Všimly si ukazatele se směrovkou do Incline Village i s přesnou vzdáleností, ale čísla částečně překrýval sníh. Reagan doufala, že už se blíží. „Nech mě hádat. Někdo z práce.“

Lorelei po ní bleskla zachmuřeným pohledem. „Ne.“

„Sousedka?“

„Ještě něco horšího.“

„Co může být horšího?“

„Moje nejlepší kamarádka.“

Reagan se na ni podívala s otevřenou pusou.

„Pochopitelně už moje *bývalá* nejlepší kamarádka.“

Není divu, že Lorelei reagovala tak strašně, když se jí Reagan svěřila s tím, v jaké je situaci. „To mě mrzí.“

Lorelei mlčela.

„Jak jsi to zjistila?“ ptala se Reagan.

„Sám mi to řekl.“

„Když jsme plánovaly naše setkání?“

„Těsně poté, co jsme ho naplánovaly.“

Najednou Reagan cinkl telefon, ale nevšímalá si ho. Byla si zatraceně jistá, že to bude Drew. Po tom večeru v kanceláři se s ní zoufale snažil spojit, mnohokrát jí volal a psal esemesky. „Překvapuje mě, že s i přesto přijela.“

„*Musela jsem.* Měla jsem dojem, že se s ním v tom domě uduším.“

Reagan ztlumila hlas a snažila se pečlivě volit slova. „Tušila jsi, že se něco děje?“

„Vůbec.“

„Aha.“ Pohlédla do zpětného zrcátka, aby zkontrolovala Lucy. Ta vypadala, že je naprosto zabraná do lízátka. Reagan přesto pro jistotu pustila hudbu. „Cheeš s ním zůstat dál?“

„Nevím. On tvrdí, že toho lituje. Na kolenou mě prosí, abych neodcházela.“

Reagan zaváhala. Sice toho muže neznala, ale už o něm zapochybovala. „Věříš mi, že ti odted' bude věrný?“

Lorelei si prohrábla dlouhé tmavé vlasy. „Už si nejsem tak jistá. Připadá mi, že zničehonic nedůvěřuju lásce, za kterou bych před necelým měsícem dala ruku do ohně. Ale musím myslet i na malou. A nevím, jestli chci ustoupit, abych jim nestála v cestě a mohla mě nahradit má nejlepší kamarádka. Ani si nejsem jistá, jestli bych se sama uživila. Už jsi koneckonců podotkla, že jsem nějakou dobu pryč z pracovního trhu, přesně šest let, od chvíle, co jsme se nastěhovali do našeho domu. Zaměstnavatelé se o mě zrovna nepoperou.“

Reagan jen bolestně mrkla. „Zdá se, že bys potřebovala, aby ta tvoje takzvaná nejlepší kámoška odešla z vašeho života. Co se odpíchnout od toho? Pak možná budeš mít šanci dát váš vztah zase dohromady a... a hodit to všechno za hlavu.“

„Moc bych si přála, aby nám odešla ze života, ale to asi nepůjde,“ povzdechla si.

Stěrače sváděly nerovnou bitvu se sněhem. Rytmičtý syčivý zvuk, dlouhý den a nutnost být připoutaná v autosedačce, kterou Lorelei vláčela až z Floridy, zjevně Lucy postupně uspávaly, což byla pro Reagan úleva. Lízátko vypadlo Lucy z pusy na tričko, kam se patrně přilepí, ale přinejmenším už dcera nebude plakat. „Proč by to nešlo?“ divila se Reagan. „Nic jí přece nedlužíš.“

Lorelei obrátila hlavu a krátce se s Reagan setkala pohledem. Bezhlavně ústy naznačila: „Je těhotná.“

Reagan otevřela pusu překvapením. „Kristepane!“

Lorelei nereagovala.

„Hodlá si to nechat?“ špitla Reagan.

„Prý jo,“ opáčila stručně Lorelei.

„Věříš tomu?“

„No jistě. Pak bude mít přesně to, co chtěla – nárok na mého manžela.“

„Myslíš tím, že jí bude muset platit na dítě výživné.“

„Ano. Každý měsíc budeme Francine posílat šek.“

To bude peklo na zemi, usoudila Reagan. Tento manželský trojúhelník bude těsně spjatý v celoživotním, bolestně trapném tanečku.

Pak jí napadla další věc: „A co návštěvy?“

„I s těmi bych se musela vyrovnat. Není to přece vina toho dítěte. Zaslouží si mít otce.“

No, tohle je čím dál horší. „Máš pravdu, ale...“ Reagan dlouze povzdechla. „Páni. Když mu odpustíš, budeš se muset celý život stýkat s tou svou takzvanou nejlepší kámoškou, která tě tak dokonale zradila. A navíc budeš muset snášet její děcko.“

Lorelei ztišila hlas do úplného šepotu. „Ano. Ale když mu neodpustím, Francine Marka získá, bude s ním bydlet ve společné domácnosti, a on jí bude ještě pomáhat s výchovou *jejich* dítěte. A co *moje* dítě? Moje dcera si bude balit každý víkend věci, aby

pravidelně vídala člověka, se kterým se já už nechci vůbec stýkat.“

„Já, mami? Mluvíš o mně?“ pípala zničehonic Lucy.

Reagan se kousla do jazyka, aby nahlas nezaklela.

„Ne, miláčku,“ odpověděla Lorelei. „Jen povídám tetě Reagan o jedné kamarádce.“

„O Francine?“

Lorelei se na chvílku zarazila, ale potom přikývla. „Ano.“

„Ty se na ni zlobíš?“

„Zlobím,“ připustila.

„Proč?“

„Protože... protože tvou maminku strašně zarmoutila.“

„A jak?“

„Vzala mi něco, co mi patřilo.“

„A nedovolila se?“ Lucy se ze všech sil snažila pochopit, ale Reagan poznala, že Lorelei spoléhá na to, že se jí to nepodaří.

„Přesně tak. Nedovolila se.“

Lorelei najednou zazvonil telefon, a tak po něm hned sáhla. „To je Serenity,“ hlásila. „Konečně máme signál.“

Reagan poslouchala, jak Lorelei mluví. „Myslím, že se blížíme. Ne, navigaci můžeme začít používat až teď. Kde jsi ty? My taky. To počasí je hrozné... Určitě. Jsem ráda, že jsi v bezpečí... Brzy nashle.“

„Co říkala?“ zeptala se Reagan, když Lorelei hovor ukončila.

„Jela z opačného směru a tam je počasí ještě daleko horší, ale právě dorazila. Chtěla vědět, co je s náma.“

„Já chci čůrat,“ oznámila Lucy.

„Ach ne...“ zanaříkala potichu Lorelei.

To vysvětlovalo, proč Lucy nakonec neusnula. „Co teď?“ ptala se Reagan. „Nemám tady kde zastavit.“

Lorelei se obrátila. „Nevydržíš to, zlatíčko? Ještě chvíličku?“

„Ne!“ prohlásila rezolutně Lucy a najednou se jí zhoršila nálada. „Musím hned.“

Lorelei vrhla po Reagan zoufalý pohled. „Nemohla bys někde zastavit? Musím ji nechat vyčurat na krajnici.“

„To fakt nejde,“ namítala Reagan. „Je to nebezpečné. Někdo do nás může nabourat. Nebo uvízneme ve sněhu.“

Další čtvrt hodinu Lorelei strávila uklidňováním dcery, aby ještě vydržela. Reagan byla ráda, že si děti neplánuje.

Tato událost definitivně uřála rozhovor o Markovi a Francine. Jenže čím víc se blížily ke srubu, tím častěji se Reagan v hlavě přehrával příběh o manželovi a nejlepší kámošce Lorelei. Reagan se začínala bát, že ji románek s Drewem bude stát daleko víc, než si kdy uvědomovala, včetně důležitého vztahu s novou sestrou.

SERENITY

Serenity stála v rodinném srubu před stěnou pokrytou fotografiemi, které viděla v životě tolikrát, že si je už vlastně dávno ani neprohlížela. Na několika z nich bylo jen jezero. Tahoe se rozkládá na hranici mezi Kalifornií a Nevadou a je největším vysokohorským jezerem na severoamerickém kontinentu. Co do rozlohy ho předčí pouze Velká jezera. Díky tomu, že je lemované ze všech stran horami, se stalo oblíbeným cílem malířů a fotografů. Několik krajinek s milovanou vodní plochou měla i doma v Berkeley. Kupovala si je především od místních umělců nebo galerií, které spolupracovaly s malíři zachycujícími jedinečnou krásu tohoto divu přírody. Obzvlášť úchvatný byl Smaragdový záliv, Emerald Bay. Přímo před sebou měla na zdi fotografii, na níž se skvěl Fannette, jediný ostrov na jezeře. Bělost sněhových polí okolních hor kontrastovala se živou modří vody. Tato fotografie visela přímo uprostřed.

Jenže Serenity víc zajímaly četné rodinné momentky kolem ní. Na jedné byla ona se svými třemi sourozenci u vánočního stromečku. Všichni byli ještě dost malí, fotka vznikla krátce poté, co rodiče srub koupili. Na další seděla před otcem na sánkách a sjížděli z kopce, na jiné byli s bratrem, dvěma sestrami a matkou, všichni natažení na úzkém pruhu šterku na nejbližší pláži u srubu, v pozadí se tyčily hory s bílými

vrcholky. Letní teploty se zde pohybovaly mezi pěti a pětadvaceti stupni a Serenity si vybavovala, že ten den bylo na koupání příliš chladno, ale na tuto oblast bylo teplo, takže se u jezera opalovalo dost lidí a někteří otužilci se i v takové zimě koupali.

Za normálních okolností by se Serenity usmála, protože s těmito záběry měla spojené příjemné vzpomínky. S rodinou strávila u jezera spoustu času. V první chvíli, kdy otevřela dveře srubu, jí vždycky pronikla do nosu vůně pryskyřice a rázem měla dojem, že se konečně vrátila domů, přestože vyrůstala v oblasti Sanfranciského zálivu, nedaleko od místa, kde teď bydlela.

Jenže jakmile se dozvěděla, že má dvě nevlastní sestry, přičemž o žádné dosud nevěděla, nedokázala si rodinné fotografie prohlížet se stejně blaženou nevědomostí jako kdysi. Najednou jí připadaly téměř jako padělky, jako naaranžované. Hlavu měla ihned plnou otázek a s nimi se dostavil i smutný pocit prázdnoty.

„Krucinál,“ zaklela polohlasem a naklonila se k nevelké fotografii svých rozesmátých rodičů před kasinem na jižní straně jezera. Byla pořízena už hodně dávno, v osmdesátých letech. Oba chodili vždycky elegantně oblečení a díky dědictví po matčiných rodičích, které dostala krátce po svatbě, na tom nebyli finančně vůbec špatně. Zkrátka stoprocentní kalifornský pár, který stále stoupá po společenském žebříčku. Nyní už z nich jsou padesátníci, ale nijak se nezměnili. Otec pracoval jako úspěšný právník specializovaný na obchod s nemovitostmi, s kanceláří v sanfranciské finanční čtvrti, dokud se s manželkou neodstěhoval do San Diega. Matka se zabývala pěstováním organické zeleniny, ovoce i květin a svou produkci prodávala místním restauracím, které měly zájem o dokonale čerstvé zboží – takzvaně „ze záhonku rovnou na talíř“. Charlotte také podporovala spoustu dobročinných organizací – to si Serenity ze svého dětství dobře pamatovala. Zejména se soustředila na získávání peněz na výzkum léčby rakoviny, protože Beau prodělal leukemii. Serenity vždycky

považovala své rodiče za duchem mladé, svobodomyslné, moderní, otevřené novým věcem a také velmi šik.

Jaký důvod by mohli mít takoví lidé k tomu, aby tajili okolnosti jejího narození? Rodiče dobře znala, včetně jejich přesvědčení a názorů, takže měla dojem, že kdyby matka nemohla otěhotnět, určitě by s ní jednali na rovinu. V tom vězí něco jiného.

„*Co se tehdy stalo?*“ ptala se jejich mlčenlivého obrázku. „Proč mám dvě nevlastní sestry, o kterých jste se ani nezmínili? A proč se o nich musím dozvědět tak, jak jsem se dozvěděla?“

Kousala si spodní ret, protože se snažila vybavit si nějaké nápadné věci nebo události ze svého dětství – jestli si rodiče něco šeptali nebo je podezírala, že spolu mají tajemství, zda jí do života vstupovali cizí lidé a podobně. Vzpomínání na tyto věci se věnovala od první chvíle, kdy se o Reagan a Lorelei dozvěděla, ale nedokázala si z paměti vylovit vůbec nic, co by jí v dětství připadalo divné nebo neobvyklé.

Třeba jsou rodiče prvotřídní herci. Nebo prostě pustili z hlavy všechno, co si nechtěli pamatovat, pohřbili to v minulosti a dívali se jen dopředu. Koneckonců se narodila v éře, kdy neexistoval internet ani chytré telefony a také žádné firmy na zjišťování DNA. Jejím rodičům se asi nikdy ani nesnilo, že vyspělé technologie pokročí natolik, aby nakonec odhalily, co tak dlouho skrývali, i když oba budou dál držet jazyk za zuby.

Z toho plynula další důležitá otázka. Patří to tajemství jim *oběma*? Smluvili se snad? Anebo něco skrývá jen jeden z nich a ten druhý nebude mít velkou radost, až to praskne?

Existuje bezpočet možností. Třeba není Serenity příbuzná ani jednoho z rodičů. Jenže pokud ji adoptovali, odkud přišla a jak je možné, že skončila v jejich rodině?

Najednou zaslechla auto a po zádech jí přeběhl mráz. Když zvuk motoru utichl, naposledy se podívala na fotografie rodičů a sourozenců, s nimiž vyrůstala, a narovnála ramena. Teď už nemůže couvnout. Tím, že si nechala vstoupit do života Reagan

a Lorelei s Lucy, může naprosto zlikvidovat vztahy, které jsou pro ni ze všeho nejdražší, hlavně proto, že tohle všechno provádí, aniž to s rodiči probírala.

Jenže jí se zdálo, že to s nimi probírat *nemůže*. Alespoň do té doby, než získá jasnější představu, co se asi stalo. Bála se, že by mohla zavinit jejich rozchod nebo způsobit citový otřes některému ze sourozenců. Zároveň už však nebylo možné zavírat oči před tím, co zjistila. Kdyby ignorovala všechno, co se dozvěděla, byla by to pro ni neudržitelná situace. Patřila k lidem, kteří chtějí znát pravdu, jakkoli bolestnou. Vždyť si sama udělala živnost z odhalování temných tajemství!

Ať se z toho vyvine cokoli, už je jasné, že se s Lorelei a Reagan seznámí blíže a všechny tři se pokusí odhalit záhadu svého příbuzenského vztahu. Možná, že jakmile se začnou hrabat v minulosti, najdou nějakou spojnici, nitku, za kterou zatáhnou, a celá záhada se před nimi rozmotá.

Než stačila dojít k hlavnímu vchodu v přízemí, zaslechla zoufalý hlas někoho, kdo se snažil chlácholit plačící dítě.

To dítě bude určitě Lucy.

Nadechla se a připravila se nejen na venkovní chlad, ale i na seznámení s novými příbuznými. Otevřela dveře právě ve chvíli, kdy Lorelei s dcerou vyběhly po schodech a křečovitě se držely zábradlí, aby neupadly. Zároveň se snažily krýt si obličej před větrem a sněhem.

„Lucy potřebuje okamžitě na záchod,“ oznámila bez úvodu Lorelei.

Serenity se znovu hluboce nadechla, aby to ustála. Podle fotografií, které viděla, ji už nepřekvapilo, že Lorelei vypadá úplně jako ona. Působilo to na ni spíš nepříjemně. Zneklidňovalo ji to. „Tady chodbou, je to napravo,“ oznámila a rychle ustoupila stranou.

Reagan trvalo déle, než se dostala ke dveřím, protože vlekla nějaká zavazadla, což bylo chytré. Později se jim nebude chtít už vůbec ven, bude chladněji, tma a auto bude třeba úplně zasněžené.

„Jsem ráda, že jste dojely v pořádku.“ Připadala si prapodivně, že konečně poznává někoho, kdo je její blízký příbuzný, a zároveň naprostý cizinec. Serenity natáhla ruku a popadla jeden kufr, který Reagan nesla.

„Tenhle je Lucyin,“ řekla jí Reagan. „Lorelei si svůj bude muset přinést. Víc jsem toho nezvládla.“

„V pohodě.“ Serenity věděla předem, že osobní setkání s těmi to dvěma ženami bude možná složité, ale nedokázala předjímat, jak zvláště surreální tento okamžik bude. Sice nechtěla být trapná, ale nemohla si pomoci, aby si Reagan několikrát neprohlédla od hlavy k patě a zase zpátky. Vizuální důkaz byl naprosto zjevný, nepopíratelně stvrzoval výsledky testů DNA. „Jaký byl let?“

Reagan působila rezervovaně. Jestlipak má stejné pocity? Zvláštní směs šoku, pocitu zrady a k tomu vzrušení, které tato podivná situace vyvolala? Serenity se v životě necítila prapodivněji, snad ani kdyby stála tváří v tvář mimozemšťanovi z jiné galaxie.

„Lepší než cesta sem,“ odpověděla Reagan.

Serenity z toho měla dojem, že k obtížnosti cesty významně přispěla Lucy, a tak raději dál nenaléhala. „No ale všechno je naštěstí za váma a já jsem už nahoře v obýváku rozdělala oheň v krbu.“ Doufala, že nervozitu přehluší zdvořilostí. Mávla na Reagan, ať jde dál a navzdory vyjícímu větru se jí podařilo přibouchnout dveře. „Páni! Nechce se mi věřit, že máme takovou vánici teď, v květnu!“

Zdvořilostní konverzace. Když nemáš co říct...

„Já mám klasicky smůlu.“ Reagan odložila svůj kufr, který vypadal daleko luxusněji, než co si stačila Serenity všimnout

u Lorelei. „Nevěřila bys, že počasí v New Yorku bylo úplně letní. Když jsem odlétala z LaGuardia, bylo určitě přes pětadvacet stupňů.“

„Doufejme, že se to přežene. Touhle dobou míváme obvykle krásně.“ Serenity od ní pořád nemohla odtrhnout pohled a všimla si, že Reagan má stejný problém. „Nemáte hlad? Stihly jste se po přiletu někde najíst?“

Reagan chvíli trvalo, než odpověděla. Obě byly jako hypnotizované. „Jo, teda, promiň. Já jen... zkrátka, chápeš... Jsme si strašně podobné. I s Lorelei.“

„Ocitly jsme se rozhodně v... jedinečné situaci.“

„To jo. Věděly jsme, do čeho jdeme. Ale ty ses ptala, jestli jsme jedly. Lorelei s sebou měla jídlo pro Lucy a pro sebe jsme si na letišti koupily jen něco z automatu.“

„V tom případě musíte mít hlad. Něco jsem nakoupila. Napadlo mě udělat k večeři brokolicovou polévku s čedarem.“

„To zní báječně.“

Konverzace se znovu zadržla, protože zůstaly stát jako dva solné sloupy a jen zíraly.

„Nemůžu uvěřit, že jsme příbuzné,“ promluvila Reagan tichým šepotem. „Ale musím teda přiznat, že mi připadá, jako když se koukám do zrcadla.“

Serenity nevěděla, jestli ji má obejmout. U dveří to nešlo, když měla Reagan plné ruce, ale teď proti sobě stály bez kufrů. „Jen mám mnohem delší vlasy než ty.“

Další jalová poznámka, kterou říkáš jen proto, že jsi děsně nervózní a máš trému...

„Myslíš, že jsme udělaly dobře?“ zeptala se Reagan s jistým rozdechvením. „Myslím jako... trochu riskujeme, ne?“

Tohle byla jasná odpověď na otázku ohledně objímání. Budou k sobě upřímné a nebudou hrát divadlo, nepředstírat emoce, které necítí. „Nemám páru,“ odpověděla Serenity. „Ale ani kdybychom neudělaly dobře, potřebuju zjistit, jak k tomuhle došlo. A taky

proč. Musím odhalit, z jakého důvodu mi nikdo nic neřekl. Cítíš to taky tak?“

Reagan si ji pořád pečlivě prohlížela – a nakonec přikývla.

„Jsem ráda, že jste přijely,“ řekla Serenity. „Budeme... budeme mít možnost trochu se poznat.“

„Měla bych tě varovat, že jsme s Lorelei zrovna moc dobře nezačaly,“ pronesla Reagan, ale v tu chvíli se otevřely dveře toalety.

Když Lorelei vedla Lucy ven, Reagan jen špitla: „To je ale fuk.“

Serenity netušila, co to má znamenat. Jen doufala, že je to důsledek pocuchaných nervů poté, co má člověk v autě čtyřletou dívku unavenou po dlouhé cestě. „Lorelei,“ obrátila se k druhé sestře, aby ji přivítala. „Dík, že jste přijely.“

Lorelei také nevypadala zrovna šťastně. A rozhodně k ní neudělala krok, aby se objaly. Působila velice nesměle, jako zvířátko, které se drží při zdi a obezřetně všechno kolem sebe sleduje, aby se nejprve ujistilo, že je v bezpečí, než se odváží přistoupit blíž.

Serenity naštěstí věděla, co všechno má Lorelei za sebou, takže se ani nedivila. Lorelei patrně nepatřila k lidem, kteří bez obav důvěřují někomu, koho neznají.

„Díky,“ pípla. „Tohle je... *vážně* krásné místo.“

Serenity si rychle obě sestry prohlédla, když stály tak blízko u sebe. Obě byly moc hezké. Lorelei měla měkčí a plnější postavu. Dobře oblečená Reagan se zjevně orientovala v módních trendech. Aby ne, když její matka dělala módní návrhářku. Reagan s ostřejšími rysy vypadala jako energická žena a vůdčí osobnost.

„Ano, je. Ale měla bys vidět i další takzvané chaty v okolí. Některým se říká *dřevěnice*,“ rozesmála se a doufala, že aspoň trošku zakryje své rozpaky. „Patří hodně bohatým lidem a jejich cena se pohybuje kolem několika milionů.“

Lorelei se rozhlížela vytřeštěnýma očima. „Ani tenhle srub určitě nebyl levný.“

Ta poznámka Serenity připomněla, že každá pochází z naprosto odlišného prostředí a Lorelei si bohužel v dětství moc bezpečí

a pohodlí neužíla. „Nebyl zase tak drahý, když ho mí rodiče koupili, ale to už je třicet let. Od té doby ho přece jen ještě zvelebili. A ceny nemovitostí rostou.“

Serenity kývla směrem ke kufru, který vzala Reagan a nechala ho u dveří. „Reagan byla tak hodná, že přinesla Lucyino zavazadlo, ale víc toho nezvládla. Chceš si zajít pro své věci, a já mezitím Reagan ukážu její pokoj?“

„Jistě,“ kývla Lorelei a přelétala pohledem od Serenity k Reagan a zase zpátky, jako by i ona měla pocit, že skončila v nějakém alternativním vesmíru. Bylo zjevné, že Serenity není jediná, koho nastalá situace vyvádí z konceptu.

„Auto je odemčené,“ dodala Reagan ochotně.

Lorelei se konečně obrátila na dceru. „Posaď se tady, venku je zima,“ řekla Lucy a ukázala na pohovku z měkké kůže. „Mamin-ka se hned vrátí.“

Jakmile si Lorelei zapnula bundu až pod bradu a vyšla ven do vánice, Reagan ztišila hlas. „Tohle bude možná těžší, než jsme si původně myslely,“ svěřila se sestře.

„Kvůli...“ Serenity nevyslovila Lucyino jméno, jen kývla hlavou směrem k pohovce.

„Ne, to by sám o sobě problém nebyl. Jen narážím na fakt, že jsme každá vyrostla v odlišném rodinném prostředí, máme za sebou jiné dětství a zkušenosti a zcela jiný emocionální přístup – možná i pár šrámů na duši. Dokážeme spolu vycházet celý týden?“

„Ale jistě. Stačí trocha upřímnosti a tolerance. A špetka pochopení.“

„To zní tak kalifornsky.“

„Newyorčanka by to takhle neřešila?“

„Newyorčanka by celou tuhle situaci nepopisovala tak eufemisticky.“